Ἡ λειτουργία ἑνός σχολείου κάνει μιά φυλακή νά ἀνθήσει!

Ὁ μακαριστός π. Μᾶρκος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ε.Κ.Κ.Ν Αὐλῶνα μετὰ τὴν βάπτισιν δύο νέων παιδιῶν.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε, πὼς ὅπου ἀνοίγει ἕνα σχολεῖο, κλείνει μιά φυλακή· καί πράγματι ἡ ὁμάδα τῶν φυλακῶν τοῦ Ἰ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου βίωσε φέτος κάτι τόσο θαυμαστό: **Ἡ λειτουργία ἑνὸς σχολείου κάνει μιὰ φυλακὴ νὰ ἀνθήσει!**

Στὶς 30 Ἰουνίου 2010 μὲ τὴ συνοδεία τῶν πατέρων Δωρόθεου καὶ Δανιήλ, βρεθήκαμε καὶ πάλι στὸ σωφρονιστικὸ κατάστημα ἀνηλίκων Αὐλώνα γιὰ τὴ λήξη τῆς σχολικῆς χρονιᾶς στὰ σχολεῖα πρωτοβάθμιας καὶ δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης, ποὺ λειτουργοῦν ἐκεῖ. Ἡ ἐκδήλωση ἔλαβε χώρα στήν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τοῦ καταστήματος, παρουσία ἐκπροσώπων τοῦ Ὑπουργείου, τῆς Νομαρχίας Ἀν. Ἀττικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ἐγκληματολογίας (τήν ὁποία ἐκπροσωποῦσε ἡ καθηγήτρια κυρία Μαραγκοπούλου), τῆς ὁμάδας πνευματικῶν παιδιῶν τοῦ π. Μάρκου καὶ τῆς ὁμάδας Φοιτητῶν ἐθελοντῶν, «Ἀντιρρήσεις». Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου κ. Πέτρος Δαμιανὸς, οἱ συνάδελφοί του καί μαθητές παρουσίασαν τό ἔργο τῆς χρονιᾶς καὶ στὴ συνέχεια δόθηκαν τὰ βραβεῖα καὶ οἱ ἔπαινοι (στούς μαθητὲς ποὺ ἀρίστευσαν) ἀπό τήν Ἑλληνική Ἑταιρεία Ἐγκληματολογίας καί βραβεῖα εἰς μνήμη τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς Μάρκου σὲ μιὰ γιορτὴ συναισθηματικὰ πλημμυρισμένη καὶ πνευματικὰ πλούσια. Ἡ ἐκδήλωση ἔκλεισε μὲ μουσικὴ καὶ χοροὺς ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ στὴ συνέχεια οἱ καλεσμένοι εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ περιηγηθοῦμε στὶς αἴθουσες τοῦ Γυμνασίου καὶ Λυκείου καὶ νὰ θαυμάσουμε τὰ ἐκθέματα τῶν μαθητῶν σὲ πηλό, ψηφιδωτό, χαρακτικὴ ἀλλὰ καὶ πρωτότυπα ὑλικὰ (ὅπως καπάκια καὶ ἐφημερίδες).

Ἀκολούθησε δεξίωση μὲ ἐδέσματα καὶ ἀναψυκτικά, τῶν ὁποίων εἶχε ἐπιληφθεῖ ἡ ὁμάδα φυλακῶν Διονύσου εἰς μνήμη τοῦ πατρὸς Μάρκου καὶ χάρη στὴν εὐγενικὴ χορηγία τῶν ἐπιχειρήσεων Καρά.

Ἡ ἐκδήλωση γιὰ τὴ λήξη Δημοτικοῦ– Γυμνασίου– Λυκείου τοῦ σωφρονιστικοῦ Καταστήματος Αὐλώνα μᾶς ἔκανε ὅλους πιὸ πλούσιους σὲ ἐμπειρίες καὶ πνευματικὴ δύναμη. Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ξεχωριστῆς ἐκείνης ἡμέρας οἱ ψυχὲς μας ἰσορροποῦσαν ἀνάμεσα στὴ συγκίνηση γιὰ τὸν ἀγώνα τῶν νέων αὐτῶν ἀνθρώπων, τὴν ἱκανοποίηση γιὰ τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά τους καὶ τὴ χαρὰ γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μόχθου τους. Κι ὅλοι αἰσθανθήκαμε ἁπαλὴ τὴν παρουσία τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς Μάρκου, ποὺ ἔχοντας δώσει ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς καρδιᾶς του στὰ παιδιὰ τῶν φυλακῶν, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ λείπει ἀπὸ τὴ χαρά τους. Μὰ πιό πολύ, μέσα ἀπό τὰ γαλήνια καὶ γλυκὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν καταλάβαμε τὴ δύναμη πού μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ παιδεία στὴν διαμόρφωση τοῦ χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου.

Εὐχόμεθα καί αὐτά τά παιδιά, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, καί τήν εὐχή τοῦ π. Μάρκου, νά κάνουν μία καινούρια ἀρχή καί νά ἀναδείξουν τόν καλό ἑαυτό τους.

Μέ ἐκτίμηση
Ἀθηνᾶ Σιδέρη

Γράμμα ἀπὸ τὴν φυλακὴν διὰ τὸν π. Μᾶρκον

... Οἱ συνθῆκες κράτησης ἦταν ἰδιαίτερα σκληρές: κρύο, ὑγρασία, ἀπομόνωση. Συχνὰ ἤμουν καὶ πεινασμένος.

Ἐκεῖνο τὸ διάστημα σκεπτόμουν τὸν π. Μᾶρκο καὶ ἔπαιρνα κουράγιο. Τότε σκεπτόμουν ὅτι, ἂν εἶχα τουλάχιστον τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ μερικὰ βιβλία, δὲν θὰ χρειαζόμουν τίποτα ἄλλο. Ὅμως μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔκανα, πῶς νὰ βρῶ τὸ θάρρος νὰ σᾶς γράψω; Γιατὶ νὰ θέλετε νὰ ἔχετε ὁποιαδήποτε σχέση μαζί μου; Τελικὰ πῆρα τὸ θάρρος καὶ σᾶς ἔγραψα καί, ὅταν, θυμᾶμαι, ἔλαβα τὸ πακέτο μὲ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὸ κομποσχοίνι, δὲν θυμᾶμαι ἂν ἔλαβα ποτὲ δῶρο μὲ μεγαλύτερη χαρὰ καὶ συγκίνηση. Εἰδικὰ ὅταν διάβασα τὴν ἀφηέρωση: «Στὸν πάντοτε ἀγαπημένο Κ... Μὲ θερμὲς εὐχὲς γιὰ μιὰ ἀληθινὴ καὶ γνήσια μετάνοια π. Μᾶρκος».

Γνώριζε καλὰ ὁ Γέροντας τί εἶχα ἀνάγκη τότε περισσότερο ἀπ' ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Ἡ ἀγάπη του γιὰ μένα ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἁμαρτία μου.

Λυπᾶμαι γιὰ τὸ πόσες φορὲς χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὸν στεναχώρησα καὶ μοῦ προκαλεῖ μεγάλη ντροπὴ καὶ θλίψη ὅτι σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις δὲν στάθηκα ἄξιος τῆς ἀγάπης του, ἡ ὁποία ἦταν ἀνιδιοτελὴς καὶ χωρὶς ὅρους. Ὑπάρχουν πολλὰ ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ γράψω, ὅμως τὸ σημαντικότερο εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν γνώρισα κάποιο ἄνθρωπο σὰν τὸν π. Μᾶρκο.

Θὰ τὸν ἔχω πάντα στὴ μνήμη μου.

Ἕνας βαρυποινίτης

Κατάθεσις ψυχῆς ὑπὸ πνευματικοῦ τέκνου τοῦ πατρὸς Μάρκου

Παρασκευὴ 16–4–2010 κοιμήθηκε ὁ πνευματικός μου πατέρας Μᾶρκος Μανώλης. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ὄχι μόνο δεχόταν τὴν ἐξομολόγησή μου, ἀλλὰ ἔκανε γιὰ μένα κάτι πιὸ σημαντικό: Μὲ ὁδήγησε στὰ βήματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Μοῦ ἔδειξε ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι τρόπος ζωῆς καὶ ὄχι ἁπλὰ μιὰ θρησκεία. Μέχρι τὰ 40 μου χρόνια πίστευα στὸν Θεό, ἀλλὰ μὲ λάθος τρόπο. Ὅταν συνειδητοποίησα πὼς θέλω νὰ γνωρίσω καλύτερα τοὺς νόμους καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου, βρέθηκα σὲ ἕνα βουνὸ ἀπὸ ἀπορίες, ἀμφισβητήσεις καὶ ἐρωτηματικά.

Ὁ Κύριος οἰκονόμησε νὰ γνωρίσω τὸν πατέρα Μᾶρκο. Ἐκεῖνος μὲ κατάλαβε καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ λύσει τὶς ἀπορίες μου. Στὴν ἀρχὴ ἐπὶ 2, 5 ὧρες μὲ εἰδικὸ ραντεβοῦ τὸν ρώταγα διάφορα καὶ ἐκεῖνος ἀγόγγυστα μοῦ ἀπαντοῦσε. Μετά, σὲ κάθε ἐξομολόγηση, ὅλο καὶ περισσότερο ἐρωτήματα μοῦ ἀπαντήθηκαν. Μὲ ἐκεῖνο τὸ ἤρεμο, τὸ καλωσυνάτο ὕφος του, μὲ ἀπέραντη ὑπομονὴ καὶ κατανόηση παράλληλα, μὲ ὁδηγοῦσε ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Θεωροῦσα εὐλογία ὅτι ἐκεῖνος μὲ εἶχε παντρέψει, γιατὶ καὶ ὁ σύζυγος σ' ἐκεῖνον ἐξομολογεῖτο. Ἔτσι, ὅταν εἶχα οἰκογενιακὸ πρόβλημα, ἔτρεχα μὲ λαχτάρα στὸν π. Μᾶρκο νὰ μοῦ πεῖ τί νὰ κάνω, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ προσευχηθεῖ στὸ Θεὸ νὰ λυθεῖ τὸ πρόβλημα. Καὶ ὤ τοῦ θαύματος! Ἀπὸ τὴν ἴδια κιόλας μέρα ἔφευγε τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ποὺ ἦταν πνευματικός μου, περιμένοντας νὰ ἐξομολογηθῶ ἄκουγα ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πνευματικὰ του παιδιά, διάφορα περιστατικὰ γιὰ τὸν π. Μᾶρκο, ποὺ μὲ δυσκολία θὰ τὰ πίστευε κάποιος.

Ἄκουσα ὅτι σὲ ἀγρυπνίες, ὅταν ἔκανε λειτουργία, τὰ παιδιὰ στὴν ἐκκλησία τὸν βλέπανε νὰ μὴ πατάει ἐντελῶς στὴ γῆ καὶ βέβαια ἐγὼ δίσταζα νὰ τὸ πιστέψω. Συζητώντας μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἄκουγα ὅτι στὰ προβλήματά τους τοὺς ἔδινε κυρίως συμβουλὲς ταπείνωσης. Καὶ σκεπτόμουνα: μὰ ἔχουν δίκιο. Νὰ ταπεινωθοῦν κιόλας; Κι' ὅμως. Πάντα οἱ συμβουλές του ἔφερναν τὴν εἰρήνη στὰ σπιτικὰ τοῦ ποιμνίου του. Ἐπίσης συνέχεια βοήθαγε, εἴτε οἰκονομικὰ εἴτε μὲ πιὸ οὐσιαστικὸ τρόπο, ὁποιον χρειαζόταν τὴ βοήθειά του.

Αὐτὸς ὁ κόσμος πήγαινε καὶ στὴν ἐκκλησία, ὅταν ἔκανε ἀνάλυση Εὐαγγελίου. Μοῦ ἔλεγαν ὅτι ὅταν τελείωνε τὴν ὁμιλία του, φεύγανε καὶ ἔνοιωθαν σὰν ἄγγελοι. Λὲς καὶ δὲν εἶχαν ἁμαρτίες, ξέχναγαν μὲ τὰ λόγια του κάθε τί γήϊνο. Ὁποία φώτιση καὶ εὐλογία Κυρίου!

Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς Δόξας τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς στέλνει τέτοιους ἱερεῖς ἦταν ἕνα παράδοξο γεγονός.

Ἕνας γνωστὸς τοῦ π. Μάρκου μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο μὲ σοβαρὸ πρόβλημα καρδιᾶς. Οἱ γιατροὶ ἐξακαθάρισαν ὅτι δὲν εἶχε πολλὲς ἐλπίδες ζωῆς. Ἐκεῖνος, ἀμέσως φωνάζει τὸν π. Μᾶρκο νὰ ἐξομολογηθεῖ καὶ νὰ κοινωνήσει μήπως καὶ δὲν προλάβει.

Πῆγε ὁ π. Μᾶρκος στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἔκανε τὸ θρησκευτικό του καθῆκον. Στὸ τέλος, ὁ ἀσθενὴς μὲ λίγη πίκρα, ἀλλὰ καὶ θάρρος τοῦ εὐχήθηκε νὰ εἰδωθοῦν στὴν ἄλλη ζωή. Σκύβει τότε ὁ π. Μᾶρκος καὶ τοῦ λέει σιγανά: «Δὲν θὰ πεθάνεις, γιατὶ βλέπω ἀγγέλους στὸ προσκεφάλι σου». Ξαφνιάστηκε ὁ ἄρρωστος καὶ δὲν τὸ πολυπίστεψε, γιατὶ νόμιζε ὅτι τοῦ δίνει κουράγιο. Κι' ὅμως. Ζεῖ ἀκόμα μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀναρωτήθηκα: «Μὰ πῶς; Νόμιζα πὼς μόνο οἱ Ἅγιοι βλέπουν ἀγγέλους». Καί ἀμέσως κατάλαβα σὲ τί ὕψος ἀρετῆς εἶχε φθάσει...

Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ὅπου ἀνέφερα τὸ ὄνομά του, ὅλοι τὸν ἤξεραν ἢ εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτόν καὶ μιλοῦσαν μὲ θαυμασμὸ καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸ πρόσωπό του. Ἕνα πρόσωπο ποὺ πάντα κοίταζε τὸ ἔδαφος μὲ ταπείνωση καὶ τὸ ὕψος τοῦ σώματός του τὸν ἔκανε νὰ καμπουριάζει πρὸς τὰ κάτω, ὅπως οἱ Ἅγιοι.

Ἔφευγε γιὰ τοὺς οὐρανοὺς νωρίς. Ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε στὰ 73 του χρόνια. Ἡ κηδεία του τὴν ἄλλη μέρα ἄρχιζε στὶς 3 μ.μ. ἀλλὰ τελικὰ τελείωσε στὶς 7 μ.μ. ἀπὸ τὴ λαοθάλασσα ὅσων τῶν ἀγαποῦσαν.

Γράφω λοιπὸν αὐτὰ αὐθόρμητα μὲ ἕνα κερὶ καὶ τὴ φωτογραφία του δίπλα μου. Ἕνας μικρὸς φόρος τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης γιὰ τὸν πνευματικό μου πατέρα.

Δυστυχῶς δὲν ἀντιμετώπισα τὴν κοίμησή του ψύχραιμα. Ἔκλαψα πολύ, καὶ ἀκόμα δὲν τὸ ἔχω ξεπεράσει. Ὄχι γιὰ ἐκεῖνον, γιατὶ εἶναι κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ πρεσβεύει γιὰ ὅλους ἐμᾶς. Ὅμως ἐγώ; Ἀπὸ ποιὸν θὰ ἔχω καθοδήγηση καὶ συμβουλὲς τώρα; Ἀπὸ ποῦ θὰ ἀντλῶ τὴ γαλήνη, ποὺ μοῦ πρόσφερε;

Ὁ π. Παΐσιος συμβούλευε νὰ βροῦμε τὸν κατάλληλο πνευματικό. Ὄχι ὁποιονδήποτε. Ποῦ νὰ ψάξω λοιπόν;

Ναί, ξέρω. Θὰ προσευχηθῶ στὸν Ὕψιστο νὰ μοῦ ὑποδείξει κάποιον.

Ὅμως ἐπίσης θὰ προσευχηθῶ νὰ μὲ συγχωρέσει γιὰ τὴν μεγάλη θλίψη στὴν ὁποία ἔχω πέσει. Εἶμαι σὰν χαμένη. Ἔχασα τὸ στήριγμα τῆς ψυχῆς μου. Καὶ κανεὶς δὲν τὸ καταλαβαίνει αὐτό.

Δίνουν συμβουλὲς χωρὶς νὰ σκέπτονται ὅτι ὅλοι δὲν εἴμαστε τὸ ἴδιο ψύχραιμοι. Παράδειγμα μεγάλο, ἡ διακόνισσα Ὀλυμπιάς, ποὺ ἔπαθε κατάθλιψη, ὅταν ἐξορίστηκε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ποὺ τῆς ἔδινε ψυχικὴ δύναμη καὶ κουράγιο. Καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἐξορία τῆς ἔστελνε ἄπειρα γράμματα μέχρι νὰ τὴν συνεφέρει.

Καλὸ ταξίδι λοιπὸν π. Μᾶρκο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ βοήθησέ με νὰ ξεπεράσω τὸν πόνο τῆς ἀπουσίας σου.

Τελειώνω αὐτὴν τὴν κατάθεση ψυχῆς, ποὺ εἶχα ἀνάγκη νὰ γράψω, μὲ λίγες λέξεις:

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ δίδαξες.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Μὴ μᾶς ξεχνᾶς.

Ματούλα Πετροκοκκίνου – Ἰατροῦ
Κερατσίνι

Βάπτισις πρός τιμήν τοῦ π. Μάρκου

Στίς 11 Ἰουλίου ἔγινε μέ ἰδιαίτερη πνευματική λαμπρότητα ἡ βάπτιση ἑφήβου 13 ἐτῶν, τῆς πενταμελοῦς οἰκογένειας τοῦ κ. Βασιλείου Χρήστου, στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου (Καμάριζα Λαυρίου).

Τό μυστήριο ἐτέλεσε ὁ π. Νεκτάριος Βιτάλης πλαισιούμενος ἀπό 5 ἱερεῖς καί 12 ἀναδόχους. Τό ὄνομα, πού ἐδόθη, ἦταν Μᾶρκος, πρός τιμήν τοῦ ἀειμνήστου Πνευματικοῦ μας Πατέρα Μάρκου Μανώλη.

Εἶναι ἀλήθεια πώς ὁ π. Νεκτάριος ἀπό μεγάλη ἀγάπη ἀπεφάσισε νά βαπτίση ἕνα παιδί, προκειμένου νά δώση σέ αὐτό τό ὄνομα τοῦ π. Μάρκου, τοῦ καθαροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, πού τόσο συνειδητά, ἡρωϊκά καί ἐπίμονα ἀγωνίσθηκε γιά τήν Ὀρθοδοξία μας, ὅπως ὁ Ἅγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, τοῦ ὁποίου ὄχι μόνο τό ὄνομα ἔφερε, ἀλλά προσπαθοῦσε νά μιμηθῆ καί τήν ἀγωνιστικότητα.

Στόν οὐσιώδη καί ἐγκάρδιο σύντομο λόγο του ὁ π. Νεκτάριος Βιτάλης μᾶς ἐπεσήμανε καί τήν παρουσία τοῦ π. Μάρκου σ' αὐτό τό μυστήριο. Πράγματι ὅλοι τό νοιώθαμε, μαζί μας ἦταν, ἐκεῖ.

Στό τέλος εὐχήθηκε στό παιδί νά γίνη φανάρι, ὑπόδειγμα χριστιανοῦ, νά μοιάση στόν π. Μᾶρκο, σ' αὐτόν πού τόση ἀγάπη καί γαλήνη ἔδωσε στά παιδιά τῶν φυλακῶν Αὐλώνα καί στίς κυματώδεις, φυλακισμένες ψυχές τῶν παιδιῶν ἀπό τά ναρκωτικά καί τά τόσα δύσκολα προβλήματα μέσα στίς ἀπρόσφορες συνθῆκες τῆς κοινωνίας μας.

Νά ζήσης παιδί μας, νά μιμῆσαι τόν π. Μᾶρκο καί τίς ἀρετές του, δῶρο ὁ Θεός ὡς χάρη νά στίς δίνη. Ζῆτα ἀπό τήν Παναγία μας καί τούς ἀνθρώπους νά σοῦ ποῦν ποιός ἦταν, νά μάθης τίνος εὐχήν γλυκιά θά ἔχης.

Νά ζήσης Μᾶρκο παιδί μας! Τήν πίστη, ταπεινοφροσύνη, στοργή καί ἀπαλότητα τοῦ Παππούλη μας στήν καρδιά σου πάντα νά φέρης!

Τά πνευματικά παιδιά τοῦ π. Μάρκου

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΔΑΡΗ» Ἢ Η ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΤΟ;

Τοῦ ***κ. Κωνσταντίνου Χολέβα,*** *Πολιτικοῦ Ἐπιστήμονος*

ΣΠΕΥΔΩ ἐξ ἀρχῆς νὰ δηλώσω ὅτι τάσσομαι κατὰ ὁποιασδήποτε σύνθετης ὀνομασίας, ποὺ θὰ περιέχει τὸ ὄνομα Μακεδονία εἴτε ὁλόκληρο εἴτε ὡς παράγωγο εἴτε ὡς σύνθετο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πάντως ποὺ ἀναμένεται νὰ τεθεῖ στὸ τραπέζι τῶν διαπραγματεύσεων τὸ ὄνομα «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας τοῦ Βαρδάρη» γιὰ τὸ κράτος τῶν Σκοπίων, κρίνω σκόπιμο νὰ ἐκφράσω τὶς ἀκόλουθες ἐνστάσεις μου.

Πρῶτον ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα τοῦ σκοπιανοῦ Τύπου μαθαίνουμε ὅτι δὲν ἔχει ἀποσαφηνίσει ὁ μεσολαβητὴς τοῦ Ο.Η.Ε., ἂν ἡ πρόταση θὰ ἀναφέρεται σὲ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας τοῦ Βαρδάρη ἢ σὲ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας (Βαρδάρη). Ἄλλο τὸ πρῶτο, ποὺ περιέχει ὑποχρεωτικὰ τὴ διευκρίνιση «τοῦ Βαρδάρη» καὶ ἄλλο τὸ δεύτερο, ποὺ βάζει τὸν Βαρδάρη σὲ μία παρένθεση ἄρα οὐσιαστικὰ καθιερώνει ὡς ἐπίσημο ὄνομα τὴ «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας», νέτα–σκέτα!

Δεύτερον. Δὲν διευκρινίζεται γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ εὖρος χρήσεως τοῦ νέου ὀνόματος. Θὰ χρησιμοποιεῖται μόνον σὲ ἕνα ταμπελλάκι στὸν ΟΗΕ καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες; Καὶ ποιὰ θὰ εἶναι ἡ διεθνῶς ἀποδεκτὴ ὁρολογία γιὰ τοὺς κατοίκους, τὴ γλώσσα καὶ τὴ ὑπηκοότητα; Μακεδονοβαρδάριοι καὶ Μακεδονοβαρδαρικά; Προφανῶς ὄχι! Θὰ λέγονται ἁπλῶς Μακεδόνες καὶ ἡ γλώσσα Μακεδονικὴ μὲ τὴ δική μας ὑπογραφή, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, τὸ ἀποφασίσει ἡ Κυβέρνησή μας. Μπορεῖ νὰ ἔχουμε μία χώρα, ποὺ λέγεται Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ οἱ κάτοικοι εἶναι Ἀμερικανοί, ὄχι Ἡνωμενοπολιτειοαμερικανοί. Τὰ μπερδεμένα καὶ τὰ σύνθετα ὑποχωροῦν στὴ διεθνῆ ὁρολογία καὶ ἐπικρατοῦν τὰ ἁπλούστερα καὶ τὰ ἱστορικῶς ἰσχυρότερα, ὅπως εἶναι ὁ ὅρος «Μακεδονία».

Τρίτον. Ἡ ὀνομασία «Μακεδονία τοῦ Βαρδάρη», δηλαδὴ τὸ κομμάτι τῆς Μακεδονίας, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ροῦ τοῦ Ἀξιοῦ, εἶναι ἐπινόηση τοῦ Γιουγκοσλάβου δικτάτορος Τίτο καὶ κατασκευάσθηκε τὸ 1944, γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὸ τεχνητὸ «Μακεδονικὸ» ἔθνος καὶ τὴ διεκδίκηση ἐδαφῶν καὶ μειονοτήτων κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας. Τὸ ἰδεολόγημα αὐτό, τὸ ὁποῖο διδάσκεται μέχρι καὶ σήμερα στὰ σχολεῖα τῆς ΦΥΡΟΜ, λέγει ὅτι τὸ κράτος τῶν Σκοπίων εἶναι ἡ Μακεδονία τοῦ Βαρδάρη, ἡ ὁποία ὑπάρχει μὲ κύριο ἐθνικὸ στόχο νὰ «ἀπελευθερώσει», δηλαδὴ νὰ προσαρτήσει τὰ δύο ὑπόδουλα κομμάτια: Τὴ Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου, ποὺ «κατέχεται» ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ «Μακεδονία τοῦ Πιρίν», ποὺ «κατέχεται» ἀπὸ τὴ Βουλγαρία. Ἄρα ἡ ἐνδεχόμενη καὶ ἀπευκταία ἀποδοχὴ αὐτῆς τῆς ὀνομασίας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα θὰ ὁδηγήσει στὴν πλήρη δικαίωση τοῦ Τίτο καὶ στὴ νομιμοποίηση τῆς ψευδομακεδονικῆς προπαγάνδας.

Τέταρτον. Βαρντὰρ λέγεται στὶς σλαβικὲς διαλέκτους ὁ ποταμὸς Ἀξιός, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν διασχίζει μόνον τὸ ὑβρίδιο τῶν Σκοπίων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλληνικὴ περιφέρεια τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας. Ὁπότε ὅσοι ξένοι ἀκοῦν τὸν ὅρο «Μακεδονία τοῦ Βαρδάρη» θὰ θεωροῦν πολὺ λογικὸ ὅτι καὶ στὴν πεδιάδα τῆς Θεσσαλονίκης ἔχει νόμιμα δικαιώματα τὸ κράτος τῶν Σκοπίων.

Πέμπτον καὶ σημαντικότερο. Ἂς μὴ δίνουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ παραχωρήσουμε γῆν καὶ ὕδωρ σὲ ἕνα κράτος, ποὺ ἔχει ἐλάχιστες ἐλπίδες ἐπιβιώσεως. Μετὰ ἀπὸ πέντε χρόνια ἢ ΦΥΡΟΜ ἢ θὰ ἔχει διαμελισθεῖ μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Ἀλβανίας ἢ θὰ ἔχει λάβει μορφὴ Συνομοσπονδίας ἐθνοτικὰ προσδιοριζομένων καντονίων. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἔγκριση τῆς Δύσης γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Κοσσόβου ὁ ἀλβανικὸς ἐθνικισμὸς δὲν πρόκειται νὰ σεβασθεῖ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ κράτους τῶν ψευδομακεδόνων. Ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἂς μὴ προετοιμάζουμε νέες ὑποχωρήσεις μας, διότι θὰ μᾶς πάρει καὶ θὰ μᾶς σηκώσει... ὁ Βαρδάρης!

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΩΣ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΩΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΗΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ἀπὸ τῆς ἀνόδου της εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐστοχοποίησε τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπήτησε τὴν ἀγριαν φορολογίαν τῆς ἀκινήτου περιουσίας. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀπέτυχε νὰ μεταπείση τὴν Κυβέρνησιν. Διότι ἦτο δίγλωσσος ἐναντι τοῦ θέματος ὁ Πρόεδρος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ἡ ὁμὰς τῶν Ἀρχιερέων, ἡ ὁποία τὸν στηρίζει. Τὴν διγλωσσίαν τὴν εξέλαβεν ὡς ἀδυναμίαν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ διὰ αὐτό, ἑκάστη φορὰ τὴν ὁποίαν «ἀνεξάρτητοι» Ἱεράρχαι καὶ Ἱεράρχαι πτωχῶν Μητροπόλεων ἀντέδρων δυναμικῶς εὑρίσκοντο ἀντιμέτωποι μὲ ἐπιθέσεις ἀπὸ τοῦ τύπου καὶ τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως. Αἱ ἐπιθέσεις ἐσυνοδεύοντο ὑπὸ συνδυασμένας συκοφαντίας εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν καὶ τὸν δῆθεν μυθικὸν πλοῦτον της. Ὅφερον εἰς τὸ προσκήνιον παλαιὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα ἐλησμόνηθησαν, διότι πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν ἀποκυήματα φαντασίας ἢ ἦσαν ἀσήμανται ὑποθέσεις εἰς τὰς ὁποίας ἔδωσαν ὑπερβολικὰς καὶ τρομακτικὰς διαστάσεις. Τόσον αἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν Ἱεραρχῶν ὅσον καὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας εἶχον ὡς στόχον νὰ καμφθοῦν αἱ ὁποιαι ἀντιστάσεις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν φορολογικὴν καταιγίδαν ἐναντίον της ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ αἱ ἀντιστάσεις ἐκάμφθησαν, ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησις, μὲ τὴν ἔνοχον στάσιν τοῦ Ἀθηνῶν, τοῦ Ἰωαννίνων κι ἄλλων Ἀρχιερέων, ἐπέρασε τὸ μήνυμα ὅτι εἰς ἐποχὴν βαθυτάτης οἰκονομικῆς κρίσεως, θυσιῶν, περικοπῶν μισθῶν καὶ συντάξεων ἡ Ἐκκλησία ἀρνεῖται νὰ βοηθήση.

**Ἡ Ἐκκλησία μὲ βάσιν τὴν προαναφερομένην στάσιν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὡρισμένων Ἱεραρχῶν, ὑπεχρεώθη νὰ δεχθῆ, ὅπως φορολογηθῆ ὡς πολυεθνικὴ ἑταιρία. Ἤδη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἐξέδωσε σχετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Ἱερᾶς Μητροπόλεις διὰ τὴν φορολογίαν τῆς ἀκινήτου περιουσίας της. Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἕνα «ὀλιγοπώλιον» καὶ ὡς «μέγας φοροφυγάς», ἡ ὁποία ἔχει τρομακτικὰ ἔσοδα καὶ πολὺ μεγάλη περιουσία, ἀλλὰ δὲν μοιράζει τὰ «πλούτη» της εἰς τὸν λαόν. Τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, τὰ εὐαγῆ ἱδρύματα, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, τὰ καθημερινὰ συσσίτια πρὸς Ἕλληνας καὶ ἀλλοδαπούς, ἡ ἐξόφλησις λογαριασμῶν τῶν ΔΕΚΟ ἀναξιοπαθούντων συνανθρώπων μας κ.λπ., αὐτὰ δὲν μετροῦν διὰ τοὺς πολιτικοὺς ἐξουσιαστάς. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μετράει εἶναι ἡ κατασυκοφάντησις τῆς Ἐκκλησίας ὡς πλουτοκρατικῆς καὶ ἡ μεγάλη φορολόγησις της. Τὴν ἰδίαν ὥραν ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Πολιτεία ἀντιμετωπίζουν τὰς Τραπέζας ὡς μεγάλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Ἡ Κυβέρνησις ἀρνεῖται νὰ ἐπιβάλη εἰδικὸν φόρον εἰς τὰς Τραπέζας ὡς τὸ πράττουν ἄλλαι Εὐρωπαϊκαὶ χῶραι. Προεκλογικῶς κατεφέρετο ἐναντίον τῆς προηγουμένης Κυβερνήσεως, ἐπειδ